

Pekka Ervastin puhe 20.5.1934 ennen vuosikokouksen alkamista

Rakkaat ystävät.

Nyt täytyy minun alkaa pienellä tai suurella, jos niin tahdotte, anteeksipyyynnöllä ja taaskin jonkinlaisella pyynnöllä saada osakseni teidän myötätuntoanne. Kuten tiedätte, olen koko talven viettänyt lämpimässä maassa. Siellä aurinko paistoi aina ja minun ruumiillani oli erikoisen hyvä olla. Ja kun sitten tulin Suomeen, niin olikin vielä kevät joka paikassa. Sen huomasin jo Ruotsissa ja sitten täällä Suomessa, kun tulin tänne. Olisin mielelläni suonut, että täällä Suomessa olisi ollut kesä kaikkialla. Tarvitsen kesäistä lämpöä ruumiilleni. Ja nyt on ilma tullut vielä kylmemmäksi. Olen ehkä ollut jollain tavalla varomaton, koska sain nuhan alun. En voi selittää sitä muulla tavalla, kuin että ilman vaihtelusta sain vaikeuksia, niin että sain tämän nuhan. (Älkää nyt kuitenkaan pelästykö, se kyllä menee pian ohi, sillä minulle eilen vakuutettiin, että se on vain tilapäistä.) Mutta ei siinä kyllin, sillä samalla tunnen olevani jollain tavalla pyörällä päästäni. Ja kun tulin tänne tänä aamuna, ajattelin, kuinka ihmeellistä, että täällä vielä olen ja näin hyvissä voimissa, sillä olen karmani avulla saanut fyysillisen ruumiin tässä elämässä, joka ei ollenkaan vastaa korkeita terveydellisiä vaatimuksia, ruumiin, jolla munuaiset ovat heikot ja selkä köyristynyt – *scoliosis* on sen latinalainen nimi – ruumiin, jossa etupäässä reumaattisia kolotuksia tahtoo olla, ruumiin, joka ei koskaan ole saanut tuntea, että on ihanaa olla olemassa, kun on terve ja kaikki hyvin. Minä sanon tämän teille, vaikka tapani ei ole erikoisesti valittaa heikkouttani, sanon sen teille rohkaistuksi. Olkoon jokainen kiitollinen Jumalalle, että hänellä on terve ruumis, että hän tuntee elävänsä ilman sitä

tunnetta, että ruumis on olemassa. Hyvin raskasta on ihmiselle aina tuntea olevansa fyysillisesti olemassa, tuntea, että on jokin kohta, joka aina muistuttaa olemassaolostaan. Ihmisen pitäisi saada kokonaan unohtaa ruumiin olemassaolo ja tuntea vain iloa elämästä ja olemassaolosta. Ja se on aina minulta ollut kielletty. Ainoastaan silloin, jos näen jotain aivan suurenmoisen kaunista, jotain luonnossa ja elämässä, ihmisten käytöksessä tai jotain näkymättömän maailman kauneutta, ainoastaan silloin unohdan olevani fyysillinen olento, jolla on omat fyysiset heikkoutensa. Muuten on elämäni ollut sellaista, että aina tiedän, että minulla on ruumis.

En suuresti ihmetellyt, kun lähes kymmenen vuotta sitten ennustettiin, että muuttaisin pois tästä fyysisestä maailmasta helmikuussa 1924, enkä ollut siitä hämmästynyt, sillä olin aina uskonut, että elän tässä maailmassa vuoteen 1924. Mutta sitten tunsin hengessäni, että en lähdekään vielä pois. Ja syy oli se, että Ruusu-Risti oli perustettu ja siellä tuli minun osakseni niin paljon myötätuntoa ja ymmärtämystä, että kannatti olla olemassa. Sentähden sanoin ennustuksesta, että ne ovat ennustuksia, eivätkä ne toteudu. Ja helmikuu meni ilman mitään tapahtumatta. Ja siitä oikeastaan, että vielä olen tässä, kun oli seitsemän kertaa seitsemän kulunut, minun elämästäni, siitä saan kiittää teidän kaikkien rakkauttanne, myötätuntoanne ja hyvyyttänne, sillä teidän ikävöintinne piti minua täällä. Ja osaksi sitten ehkä sekin, että olin rukoillut itselleni ja saanut tehtävän, joka yhä ei vielä ole loppuun suoritettu. Sentähden ajattelin silloin, ettei ollenkaan tiedä, kuinka kauan tulen elämään, ehkä kymmenen vuotta – ei tiedä yhtään. Oli silmiäni edessä, että saisin vielä niin paljon kuin kymmenen vuotta, silloin saisin jotain vielä tehdyksi. Jos en voi sitä loppuun suorittaa ja sitä tehdä, niin ainakin voin jotain tehdä,

niin että se, joka paremmilla voimilla tulee jatkamaan, että hän voi loppuun suorittaa.

Tahdon sanoa tämän, sillä voihan olla, että nyt kokouksessa voin tuntua väsyneeltä, että tiedätte ajatella, että olen huonossa kunnossa. Vaikka tunnen nyt ihmeellisesti reipastuneeni ja varsinkin lämpimässä ilmanalassa tunsin, että vielä voisi mennä vaikka kymmeniä vuosia. Ne asiat ovat karman herrain huomassa. Tahdoin sanoa tämän, ennen kuin kokous alkaa, että saisin sydämeni kevennetyksi.